

NAŠ DOM LIST SLOV.

1
9
3
5

M
L
A
D
I
N
E

»Naš Dom« izhaja vsakega 10. v mesecu. Rokopise in vse, kar spada v uredniški del lista, je čimprej po izitju prejšnje številke poslati na urednikov naslov: Dr. Meško Josip, Maribor, Magdalenski trg 3.

»Naš Dom« se naroča pri upravi »Našega Doma«, Maribor, Koroška cesta 5 in stane samo 12 dinarjev letno.

Kjer želite objavo slik, fantovskih skupin, pošljite Din 40— kot odškodnino za napravo klišaja na naslov uprave.

Iz uredništva.

Iz uredništva. Fantovske odseke vabim, da pošiljajo kratka poročila o svojem delu, da jih priobčimo v našem listu. Poročila so spodbuda drugim odsekom, ki morda nimajo zadosti poguma za delo.

Ljudski oder. V pričetku prihodnje sezone, torej v oktoberski številki bo prišel naš list prinašati pod naslovom »Ljudski oder« kratka in praktična navodila našim podeželskim odrom, tako glede izbire primernih iger, navodil za režiserje, vaj itd. Prispevke bo-

do pošiljali člani mariborskega Ljudskega odra, ki je bil s Prosvetno zvezo upostavljen. Vabim tudi člane drugih odrov, da pošljejo primerne prispevke, oziroma nasvete.

Za sestanke. Odseki, ki imajo redne sestanke, naj razne članke lista, tudi nasvete pod »Fant fantu« obravnavajo na sestankih, da bodo imeli od lista čim več koristi. Pomnite, da je treba list, oziroma glasilo proučevati, ne samo čitati.

Pouku in razvedrilu.

Evharistični križ.
(France, Bohinj; 25 točk.)

	d	n	e	n	
	v	n	u	a	
	n	v	e	š	
	a	j	o	š	
a	l	n	f	a	e
o	!	t	i	a	r
v	z	a	j	t	e
n	n	a	n	r	g
	j	s	a	o	
	a	b	i	a	
	a	l	s	n	
	z	m	v	p	
	v	p	z	l	
	z	i	o	i	
	o	a	a	a	
	a	n	š	z	
	r	n	d	v	
	a	j	d	i	

Posetnica.
(Milena Zabukovec; 10 točk.)

Elica Detinčič
Horjul.

Lev.
(Jakob Sešerko; 20 točk.)

(A) <M><C>J<H>V<K>Z<C>J<K> (Z)

Kraljeva pot.
(France, Središče; 25 točk.)

el	žj	eu	rb	me	vz
oj	nč	se	im	ln	ie
oe	kk	ai	th	jl	la
ue	čr	mn	ei	ti	ud
lž	ve	o	ki	, n	ok
nk	je	ej	gr	oo	vd
td	sa	oj	lo	ik	su

Nadaljevanje na 3. strani ovitka.

Naši tabori.

Nad Vojnikom, na Brinjevi gori, pri Sv. Jožefu nad Slov. Bistrico, v Jarenini, pri Sv. Trojici v Slov. goricah, v Črensovcih v Slov. Krajin, so se zgrnile številne fantovske čete, da slišijo besedo o katoliški prosveti. Kdo je pričakoval, da bodo te fantovske vrste tako številne. Nikoli nismo dvomili o navdušenju in nravni nepokvarjenosti velike večine naših fantov, toda fantovski tabori so dokazali, da je naša vera v silo naših slovenskih fantov lahko še večja.

Fantovski tabori so bile manifestacije. Skupno smo izrekli pripravljenost slediti veliki ideji katoliške prosvete, ki ima tudi v slovenskem narodu veliko poslanstvo. Dokazali smo, da katoliške prosvete v Sloveniji ne bo izpodrinila borna sila njenih nasprotnikov, dokazali tudi, da v naši fantovski mladini živi prepričanje, da bo katoliška prosveta, ki iz bogatih virov Cerkve črpa svoje ideje, edina lahko vršila veliko poslanstvo vzgoje in šolanja ljubezni do družine, do domače grude, do materinega jezika in do države.

Tabori so pokazali prepričanje, da je naša pot svetla in resnična. Mi bomo znali ceniti mladost in njen čas, znali ceniti prosveto, ki uči ceniti in ljubiti vse one dobrine, ki morajo biti po Stvarnikovi volji vsakemu človeku drage. Od naše katoliške prosvete bo žela blagoslov družina, narod in država. Zato bomo iz ljubezni do naroda in države, iz ljubezni do moči in slave naroda in države, branili našo katoliško prosvetno organizacijo proti vsem tistim, ki ji skušajo podkopati temelje. Prepričani smo, da je ta mali zajedavec ne uniči.

Zavedajmo se pa, da je treba po manifestacijah, ki so pokazale moč naših vrst, podrobnega dela, premišljenega in vztrajnega. Mi poznamo pot, poznamo naloge in dolžnosti. Sila našega duha in volje bo šele načrtom dala živlejše. Naraščanje zločinov na vasi, pomanjkanje plemenitosti in viteštva med fanti, beg iz naših kmečkih domov v mesto, vse to so dejstva, ki bolijo. Zato je pa tudi polje dela za našo prosvetno organizacijo tako veliko.

Fantje, nič malodušnosti in oklevanja! Naša slovenska vas trpi. Ona čaka, da podvojimo svoje sile in obranimo našo vas pred vsem onim, kar ji jemlje mir in zadovoljstvo, pred vsem kar povzroča, da zamira njena pesem in njeno veselje.

Tabori so izrekli veliko besedo, vi pokažite dejanja! — Dr. M.

Naša duša ima dve veliki odlični sili, to sta razum in volja. Negovati in krepiti obe, je naša dolžnost, če nočemo, da bomo obžalovali kdaj, ker smo izgubili dragoceni čas mladosti. — N.

Vaško občestvo.

IX. Narod.

Kmečki dom in kmečka vas trdno koreninita v narodni kulturi. Po celotni narodovi izobrazbi raste mogočno tudi izobrazba poedinih kmečkih domov. Na drugi strani tudi posamezni kmečki domovi s svojo prosveto dvigajo energično tudi ves narod. Najboljše narodeve sinove mati kmečka je zibala. Kmečki domovi so neizčrpljivi studenci, kateri celotno narodovo kulturo vedno vnovič živo osvežujejo in prerajajo.

Kaj je narod?

Kaj je narodnost se sploh ne dá popisati z besedami. Narodnost je predvsem ozka skupnost iste usode s sorojaki. Naroda ni porajal suhi, računajoči razum, temveč srce in ljubezen. Krvno sorodstvo med družinami je bila podlaga za nastanek naroda. Slovenci smo zrastle v narod takrat, ko so se slovenske sorodne družine zedinile in sklenile, da hočejo skupno prenašati svojo usodo. Bog sam je v kali uredil nagon, da se združujejo družine, v narodne skupine. V začetku je skupna zavest pri vsakem narodu še nerazvita in še skoro nevidna. V času zgodovinskega razvoja pa se vedno bolj razcveta. Do polne zavesti se prebudi, ko vsak posamezen član naroda spozna svoje narodne dolžnosti in jih tudi vestno izpolnjuje.

Krasno lahko opazujemo razvoj narodne zavesti pri izraelskem narodu. V Egiptu, daleč od rodne zemlje, so živeli v suženjstvu, brez notranje zavesti, da so narod, ki ima čisto posebne od Boga dane naloge. Mahoma, v preizkušnji trpljenja, se je porodilo veliko hrepenenje v njih. V stiski svojih src so čutili, da so tudi oni poklicani, da imajo svobodo, kakor jo imajo Egipčani, in se svobodno udeležujejo, kakor jim narekujeta srce in vest. Mozes je najbolj čutil to, kar so hoteli vsi njegovi rojaki. Vstal je med njimi in jih je peljal k svobodi. Na gori Sinaj sklenejo sveto zvezo z Bogom. Vpričo njegovega svetega obličja prisegajo, da bodo spoštovali vero prednikov in vse zakone ter običaje, ki jih je imel narod. Niso med seboj sklenili kake pogodbe, kakor trgovci, ki delajo kupčije. Njihova narodna skupnost ni temeljila v razumskih razlogih, temveč v klicu notranje vesti, ki je govorila, da mora vsak izmed njih po naravnem božjem pravu biti zvest član svojega naroda, zanj delati in se žrtvovati v žalostnih in veselih trenutkih. Nihče ne sme sramotno odpasti od narodne zveze. Ako od nje odpade je nizkotni izdajalec. Nad njim visi meč božjega prokletstva, ker ruši to, kar Bog hoče, da ostane skupaj. V preizkušnjah in bojih, ki so jih morali bojevati s sovražnimi narodi so Izraelci še bolj spoznali, kako sveti so božji zakoni, ki brezpogojno terjajo, da narod skupaj drži in vestno izpolnjuje svoje naloge. Skupna usoda je vezi krvnega sorodstva še bolj utrdila. Izraelci niso nikdar več pozabili, da tvorijo en narod.

Doživljanje skupne usode in krvno sorodstvo polagata temelj vsaki narodni skupnosti. Svojega naroda si ne more nihče poljubno izbirati, ker se v njem rodi. Od prvega trenutka svojega bivanja je vsak pod njegovim varstvom in tudi pod oblastjo njegovih življenjskih običajev, vere in šeg. Vsak, kdor je v narodu rojen, se mora ravnati po tisti narodovi volji, ki se izraža v narodni občestveni kulturi. Nihče ne sme drzno reči: »Kaj me briga, kar so delali pradedi!«

Bog hoče, da narod živi po svojih posebnih lastnostih in življenjskih izročilih. Bog je tudi hotel, da si bil ti rojen kot član ravno tega naroda, da si bil pod varstvom njegovega prava in pravnosti že v materinem srcu. Njegova govorica je tudi tvoja govorica, njegova izobrazba in njegova usoda je tvoja usoda. Na svoj narod si zato navezan tako, kakor je otrok navezan na svojo družino. Tvojega naroda trpljenje je tvoje trpljenje, tvojega naroda radost je tvoja radost. Kakor se otrok ne sme ločiti od družine, od očeta in matere in ne sme prezirati domače hiše in njenih običajev, ako hoče ostati zdrav na duši in telesu, tako se tudi ti ne smeš nehvaležno ločiti od narodne skupnosti. Otroku najbolj koristi materino mleko, tebi pa izobrazba in življenjski način, kakor klije v tvojem narodu. Ker je ves človek v duševnem in telesnem oziru navezan na svoj narod, je tudi jasno, da mu narod nalaga velike dolžnosti. Te narodne dolžnosti so svete in nespremenljive. Nihče se jim ne more in ne sme odtegniti, ker jih ni sprejel prostovoljno, temveč kot sveto dediščino očetov.

Naša slovenska dolžnost je zato, da to, kar so spoštovali naši očetje in pradedje, spoštujemo tudi mi: vero, domačo grudo, dom, njegove običaje, izročila, narodne pesmi, pravljice in narodno umetnost. Vse to nam more biti sveto, ker je naša dediščina po umrlih prednikih. V narodnem blagu se jasno izraža bistvo slovenskega naroda. Vera in običaji nam glasno razodevljejo, kako so naši pradedi mislili o svetu, Bogu, družini in delu. Umetnost nam nazorno kaže, kako so čustvovali, česa so se veselili in za kaj navduševali.

Narodne pravljice in pripovedke so posebno važne. Pravljice so se porodile iz duše našega naroda in razodevljejo njegovo mladostno življenje. Še danes usmerjajo naše narodno življenje, ker velike sanje mladosti tudi na človeško moško dobo nezavestno vplivajo. Če kot zreli možje premišljujemo o globokem smislu pravljič, se nehote čudimo njihovi globokosti in neizčrpilivi rodovitnosti.

V pravljici se izraža otroška doba naroda in se po njej vedno vnovič obnavlja v vsakem novem otroškem rodu. Narodne pripovedke predstavljajo mladeniško, burno kipečo in udejstvujočo se dobo narodovo. Narodne pripovedke prešinja dostikrat usodepolna in tragična vsebina. Pripovedujejo zanosno o narodnih junakih in njihovih junaških delih, o njihovih žrtvah in njihovem umiranju za dom. Za vsak narod so pripovedke neprecenljivega pomena. Na njih se vedno vnovič vžiga pogum mladine za velika in heroična dela. Zato si jih mora tudi današnja slovenska mladina globoko vtisniti v srce. Vsi veliki pesniki in umetniki vsakega naroda so se na narodnem blagu navdušili za svoje velike umetniške stvaritve (Herder, Goethe, pri nas Levstik, Zupančič in drugi).

V narodnih pesmih, pravljičah in pripovedkah žarko odsvita

prava narodova duša. Zato korenini le tisti z vso svojo dušo in srcem v svojem narodu, ki pozna narodno blago in ga doživlja v sebi. Zato je naša slovenska narodna dolžnost, da vzbudimo v vseh slojih našega naroda, v kmečkem in meščanskem, živi smisel za častitljivo narodno blago. S tem bomo počasi zopet postali pravi Slovenci, čeprav smo že skoro popolnoma zgubili slovensko narodno samobitnost. Nič več ne smemo slepo posnemati drugih narodov in oboževati tujstva.

Če bomo Slovenci zopet spoštovali vso dediščino svojih pradedov, takrat se bo povrnila med nas prava narodna zavest. Mnogi danes ne čutijo zavestno slovensko. Glavni vzrok tega odpadništva je pomanjkanje poznanja našega narodnega blaga. Ker ne poznajo naroda, tudi ne znajo z njim sočustvovati. — Dr. X.

Eksponenti kominterne na delu!

Po dolgem času se je v našo domovino zopet naselila svoboda. Medsebojna zaupljivost, ki jo je podlo denunciantstvo pregnalo iz slovenskih vasi in domov, se zopet vrača. Izmenjava misli in besed je odkritejša. Znamenja kažejo, da gremo zdravim razmeram nasproti.

Vračajočo se svobodo, medsebojno zaupljivost in odkritost, pa skušajo izrabiti za svoje temne namene komunistični agitatorji, eksponenti moskovske kominterne. Porazgubili so se po slovenski zemlji, da bi v sproščeno in sveže življenje, ki se zopet poraja, vrgli svoje seme. Okoli hodijo, ljudi nagovarjajo, propagirajo neke nove »neodvisne organizacije«, iz muh napravljajo slone, govorijo, da je dr. Korošec izdal slovenski narod, da se moramo vsi Slovenci združiti v »enotno neodvisno fronto«. Kjerkoli najdejo kako iskrico nezadovoljstva, jo razpihujejo v požar. Skušajo se vrniti v vrste slovenskih in katoliških fantov, v njih ustvariti zmedo in nerazpoloženje itd. itd.

Jasno se vidi, da se vsa ta prebrisano preračunana komunistična vnema vrši popolnoma v smislu sklepov nedavno zaključenega kongresa komunistične internacionale v Moskvi: Izrabiti razmere, netiti nerazpoloženje, izrabiti ljudsko stisko, prirejati pod prikrito in lažno firmo shode in zborovanja (slučaj v Ljutomeru), vrniti se v druge, če mogoče tudi v katoliške, predvsem mladinske organizacije, v njih ustvarjati nejasnosti, v tej nejasnosti pridobivati nove pristaše in tako po ovinkih, pa zato tem uspešneje, korakati proti svojemu cilju — svetovni revoluciji.

Opozarjamo vse katoliške fante, fantovske in prosvetne organizacije, naj bodo budno na straži. Ne nasedajte nobenim, četudi še tako prebrisano prepleskanim komunističnim agitatorjem. Zaupajte samo poznanim katoliškim ljudem, iščite vse informacije samo pri vodstvih katoliških organizacij. Najmanj pa verujte kakim tajnim podtalnim letakom. Katoliški fantje-akcionaši pa morajo storiti še več: Če zapazite v svoji vasi ali svojem okolišu kakršenkoli komunističen vpliv, agitacijo, ustvarjanje zmede, nezadovoljstva in nerazpoloženja, razširjanje marksističnih listov ali letakov, knjig ali brošur, bodite apostoli, pobijajte demagogijo, lažne vesti, opozarjajte svoje tovariše itd. itd.

Predvsem pa vstrajno in borbeno širite katoliško zavednost, odločnost in doslednost in pravo krščansko slovensko zavest! V društvu, vasi in okolišu, kjer vlada pravi in odločni katoliški duh, še tako drzen in prebrisan komunist ne bo opravil ničesar.

V tolikem trpljenju in tako številnih žrtvah priborjeno svobodo moramo skrbno čuvati in preprečiti v kali vsak poizkus, ki bi na kakršenkoli način utegnil znova zastrupiti zdravje, ki se vrača v naše narodno življenje. Odslovite vsakega komunističnega plačanca, ki bi se skušal vtihotapiti v slovensko vas, v fantovsko družbo, odsek ali društvo, pa naj ima na sebi tak komunist še tako nedolžno ovčje oblačilo!

Vitez božji.

Pripoveduje se o kralju, ki je bil silno ošaben. Vse sovražnike je bil premagal v zmagovitih bitkah in ko je porazil tudi zadnjega, se je spozabil do drzne besede: »Kje na svetu je kralj, močnejši od mene? Naj pride ter se poizkusi z menoj! Ne bojim se ga.«

Tedaj pa se pojavi v gradu krasen vitez v bliščeči opravi in reče: »Poslanec sem vladarja, ki je močnejši od tebe.«

»Kdo je ta vladar«, se razsrdi ošabni kralj, »kakšno je ime njegovo in kje je njegov sedež?«

»Vladar vesoljstva je njegovo ime, njegov sedež pa je tam, kamor ne seže tvoja oblast, še manj pa tvoja roka!«

»Ha, ves svet mi je pokoren. Jaz sem kralj vesoljstva. Tudi z vladarjem, čigar poslanec si, se hočem bojevati. Naj pride s svojo armado! Zgradil bom trdnjavo močno in nedostopno. Iz nje ga napadem in potolčem.« Vitez izgine.

Ošabni kralj si sezida trdnjavo z mogočnimi zidovi in neporušnimi stolpi. V njej je skrita silna armada, pripravljena, da prinese s svojim strahotnim jeklenim orožjem nasprotniku pogubo in smrt.

Spet se prikaže vitez v bleščeči opravi: »Ali se hočeš res bojevati zoper vladarja vesoljstva?

»Hočem! Nezavzetna je moja trdnjava, pogumna moja armada in strašno moje orožje. Zmagal bom.«

»Dobro! Armada vladarja vesoljstva se bliža. Kmalu bo tukaj«, reče vitez in izgine.

Naenkrat se zasliši od daleč votlo grmenje. Črni oblaki temnijo zemljo. Pošastne strele švigajo kakor ognjene kače na obzorju. Le nekaj hipov še in kakor na sodnji dan udarjajo strele v jekleno orožje, pobijajo in uničujejo nebrojno armado. Še en udar, en tresk in mogočna trdnjava leži v razvalinah, iz katerih švigajo plameni...

Presenečen stoji kralj strt nad razdejanim zidovjem in nad uničeno armado, kar se mu spet prikaže vitez, ki je bil sam Mihael nadangelj. Z gromovitim glasom vpraša nadangelj kralja: »Ali se hočeš še vojskovati?«

In kralj se skrušen zgrudi in reče: »Vladar vesoljstva je edini mogočen in pravičen!«

Dragi fantje! Izmišljena je ta legenda. Pobožen menih jo je zapisal ljudem v koristen nauk in tudi vam.

O kolikrat in kako rad je mlad fant ošaben in domišljav! Nadut prezira besede in povelja starišev, še bolj pa besede in povelja božja. Morebiti v slabi družbi izprijen, morebiti pohujšan, tepta vse, kar bi mu moralo biti sveto. A Bog ga ne udari, ker Bog ima čas, da čaka.

In mnogoteri misli, da je njegovo telo neporušna trdnjava. Zanaša se na svojo mladost, na svoje zdravje. In tako se spozabi do drznega boja zoper Boga, vladarja vesoljstva, vdajajoč se nelepim grešnim razvadam.

Toda, dragi fantje, vem da vas ta očitek ne zadene, a kdo na svetu vam lahko jamči, da v tej nevarnosti ne omagate in padete?!

Fant, glej jekleno orožje! Privabilo je uničujoče strele na armado ošabnega kralja. Tako, glej, privabi greh in grešna razvada nesrečo na telo in na dušo, ako ošabno preziraš božjo zapoved.

Grešna strast je, ki zmogava telesne moči in izpodkopava zdravje. Grešna strast je tudi, ki izziva neskončno svetega Boga, vladarja vesoljstva, da končno s kaznijo udari. Kaj piše sv. Pavel? »... in padlo jih je (radi ožabnega greha namreč) triindvajsettisoč.«

Fant moj, boj se alkohola! V njem je začetek vse strasti in vse nesreče.

Bolnice, blaznice, uničeni domovi pričajo o tem.

Fant moj, boj se misli, besed in činov, radi katerih bi moral, če bi jih zakrivil, sramu zarudeti že pred svojo materjo, kaj še le pred angeljem božjim, če bi se ti prikazal.

Glej fant, ti ne veš, a mnogoteri duhovnik ve in zdravnik ve, koliko jih spi pri cerkvi nad vasjo nevzdramno spanje, ki so v cvetu let odšli s sveta kot žrtve mladostnih zablod.

Fant moj, ne bij boja zoper Boga kakor Kajn ubijalec s tem, da v grešnih strasteh ubijaš sebe in svojo lastno srečo!

Fant moj, ne bij boja zoper Boga kakor Judež izdajalec s tem, da za ceno minljivih naslad prodajaš svojo dušo večnemu trpljenju!

Fant, bij boj — za Boga z neomadeževanim srcem, kakor Mihael nadangelj!

Čista bodi tvoja misel, neomadeževana tvoja beseda, v dobrem utrjena tvoja volja in tako bodi — vitez božji! — Župnik -l.

Mi mislimo kot pravniki, mislimo kot politiki, mislimo kot gospodarstveniki, mislimo kot znanstveniki, toda enega ne storimo: mi ne mislimo kot katoličani. Kaller.

Otroci vasi.

IX.

Sonce se je dotaknilo dolskega hriba. Lep je sijaj sonca, ki zahaja. Gozdovi in travniki, vinske gorice in hiše, so v žaru zahajajočega sonca tako jasni in čisti. Kakor da bi hotelo sonce, da žalujejo za njim, se zdi kadar zahaja. Saj so lepe poletne noči, toda lepša je svetloba in sijaj sonca.

Stanko je šel v mlin. Vode se je nabralo zadosti in oče, ki je peljal vejevje iz gozda, je zaklical Stanku naj napusti vodo in melje. Vsiplje naj žito Strelčevo, ki že komaj čaka na moko, ker že nekaj dni nimajo kruha. »Črki S. F. sta vsiti v vrečo«; je zaklical še od daleč oče.

Stanko je v mlinu poiskal Strelčevo vrečo in vsipal žito v grodno. Napustil je vodo na kolo in sedel na prag mlinjskih vrat. Gledal je kako pada voda na kolo in kako zamolklo škriplje kamen v mlinu. Pisma Tinkinega si še ni upal odpreti in čitati. Bal se je, da bo v njem nekaj kar mu bo podrlo vse dosedanje upe in lepe sanje. — Mlin je pa godel svojo monotono in zamolklo pesem, na vasi so se oglasili fantje; tam iz dolskega vrha je prihajal zategnjen glas njihove pesmi. Tema je zmagala nad svetlobo.

Počasi je vstal Stanko in šel v mlin. Na oknu, zaprašenim in prepredenim od pajčevine, je poiskal staro svetilko in jo prižgal. Pogledal je v grodno, če je še dosti žita, pogledal v korito, če melje dovolj drobno. Šel je in zapahnil vrata in krenil v prostor kjer so navadno kuhali žganje. Duh po oglju in starih cunjah mu je udaril v nos. Pobrisal je klop s staro cunjo, postavil svetilko na nizko iz opeke zidano peč in se vsedel. Potegnil je pismo iz žepa, strgal ovojnico in čital:

»Dragi Stanko! To pismo te bo gotovo že našlo doma. Si se dobro imel pri Mariji Tolažnici? Ko si bil ti tam, sem jaz odšla na sezonsko delo. Saj ne boš hud zaradi tega, kajne? Ti itak veš, da doma nimamo bogastva in jaz bi si vendarle rada nekaj sama zaslužila. Od tebe bi se rada poslovila, pa nisem mogla, ker te ni bilo doma.

Jaz sem skupaj z drugimi v Dolgi vasi. Sama ravnina je tukaj, nič prijetno ni, toži se mi po naših hribih. Kmetje so bogati, same lepe hiše imajo, vse ob veliki cesti, ki je pa polna prahu. Okrog vasi je pa samo polje kako daleč vidiš. Meni gre prav dobro. Z oskrbnikovo hčerko Margit sva že prijateljici. Stanujem pri oskrbniku, ki je bolj surov človek, zato sta pa Margit in njena mati prav ljubeznivi. Hrano imam pri njih prav dobro, tudi Toni je zraven nas. Drugi imajo pa svojo kuhinjo. Ob nedeljah bomo hodili jaz, Toni in oskrbnikovi na obiske; imajo dosti znancev, saj skoraj vsak dan pride tudi k oskrbnikovim kdo na obisk.

Margit mi dela novo obleko. Takšna bo kakor jo ima ona. Nekaj čisto posebnega. Tu so bolj nobel ljudje in z navadnimi oblekami, kakor sem jih imela v Dolu, ne morem med nje. Po večerih se pa z Margit učiva plesati. Ona zna tako lepo, učila se je v mestu, kjer je tudi v plesno šolo hodila. Prigovarja mi tudi, da bi si dala lase ostriči, pa si ne upam, materi doma to gotovo ne bi bilo po volji.

Ti bi gotovo rad tudi vedel kaj delam. Lahko delo imam. Margitini mami pomagam v kuhinji, sobe pospravljam in z Margit šivama in delama ročna dela. Margit pravi, da bi se učila tudi jezdit. Ona je z Tonijem že dvakrat jezdila na polje. Toni mi tudi prigovarja. Jaz se pa bojim na konja sesti. Peš iti je bolj varno.

Zdaj pa bom končala pismo. Po Margit sta prišla dva mlada gospoda, eden zna bolj madžarski, drugi je pa Hrvat. Vabita jo na

sprehod. Tudi mene vabijo vsi trije in bom šla malo z njimi. Saj sem že vse opravila in zdaj proti večeru je tako lepo hoditi med njivami. Torej, piši kaj in priden bodi. Pozdravljam te prav lepo in tudi Roziko, pa druge. — Tinka.» —

Stanko je zmečkal pismo v pesti in ga srdito zagnal v tla. Nemo je zrl pred se in mislil. »Pa kaj se jezim«, je govoril sam sebo, »zapeljujejo jo drugi, počasi, korak za korakom. Sama je še preotročja, da bi spoznala past in zanke, ki so ji nastavljene. Toda ujeli je ne bodo. To bom že jaz poskrbel.«

Sklonil se je in pobral zmečkan pismo in ga začel na kolenu zopet ravnati in gladiti. Sklonil se je k svetilki in ga začel še enkrat čitati. Ko je končal je slišal iz mlina zamolkel glas mlinskega kamna, znamenje, da je žito zmleto in da se kamen vrti prazen. Skočil je pokoncu in zdirjal na pod in od tam k vodnemu zaporu. Potisnil je zapor navzdol, še parkrat se je počasi zavrtelo kolo in mlin se je ustavil.

Stanko je šel proti domu. Pesem fantov z dolskega vrha se mu je zdela nelepá, tuja. Tema noči se mu je zdela moreča. Bil je kakor ranjena divjačina, ki obstreljena komaj premika svoje telo.

Stanko ni šel spat. V drvarnici se je vsedel na šibje, djál čelo v dlani in se zamislil. Koval je načrt ... — P.

Ni večje oblasti na zemlji kakor je oblast časa. On podjarmi vse, on spremeni vse, on naredi konec vsemu. Vieira.

V oči sem ji pogledal . . .

Nekoč bilo jasno
je njeno oko,
kot da v njem nosi
sinje nebo,

V njem takrat bilo
je polno zvezda,
in jasno kot ogenj
sredi morja.

Rajski smehljal na dnu,
in zaklad,
ki v njem je bil vklesan —
bi videl še rad ...

Jože Thaler.

Na polju.

Čez polje rumeno,
veter valovi,
na cvetoči travi,
deklica sedi.

Ah, polje nemirno,
kaj tak valoviš?
Dekletce veselo,
kaj v nebo strmiš?

V zlatih žitnih klasih,
sonce se blišči;
a v očeh dekleta,
se nebo žari ...

Polje, kaj ti klasje?
saj zori za srp.
Dekle, kaj ti cvetje?
saj živiš za smrt.

M. M.

Iz Koroške.

Noč oblega zemljo ...

Stojim na mestu ob Dravi — pri Mostniku (Annabrücke). Okrog te vasi so visoki griči, na njih vrhovih posajeni priprosti domovi, pod vrhovi se vije potok Drave skozi vasi in dobrave — Podjune, s svojim žoburečim šumenjem te spremlja po skalovitih stezah, ki vodijo v Medgorje in druge gorske in sončne vasi, nad katerimi se dviga in te spremlja krasota sinjega neba, ki obdaja tiho in škrlatno noč, katera zagrinja zemljo, neopaženo objema Korotan.

Pod menoj šumi tiha Drava.

Od vseh krajev prihajajo k Mostniku, odkoder se razlega godba in naznanja domači praznik — sejem.

Glas zvona iz bližnjih cerkev se razlega čez plan ...

Romantična in lepa je koroška, slovenska zemlja!

Spomnil sem se minulih časov, zgubljenih dni, ki so bili lepi, lepi za naše in dajali radosti vsem.

Nekdo me je prijel za roko ...

Preko mosta drvi zbrana družba. Njeni pogledi spremljajo šumečo Dravo, katera sanja svoj sen v večer ...

Kaj mi hoče?

Kraj mosta dohitim prijazno ali neprijazno družbo in zgrabim ruto, ki je visela neki deklici na rameh.

Vsa plaha stoji pred menoj: šibko dekcle s svetlo obleko, oči ima nemirne, enkrat sem, enkrat tja begajoče.

— No, kam hitite?

— Tja. — — — Molči in po fantovsko drži z obema rokama svetlo ruto. Čez most prikorakajo fantje.

— Jih vidiš? Gotovo greš z njimi?

Dekle se naenkrat hoče skloniti čez ograjo mosta, da bi se prodala nočnim valovom.

Zazeblo me je po telesu in mraz mi je stiskal dušo ...

— Ko bi smela ... ko bi mogla ...

Hitro je šla par korakov dalje.

— Zakaj tako?

Molčala je.

— Zakaj vsa ta potrlost na naši koroški zemlji?

— Ne vem.

— Kdaj, kako greš domov?

Z vami! Nismo si enaki? Enaki in eni sinovi in hčere koroške zemlje, tiste domovine, ki se razgrinja od Dobrača do sive Pece, in daleč, kjer zore oranže, še ni ji meje!

— Prav tako!

Več nas je šlo navkreber — mimo koč, skoz dobrave in vasi. Noč je bila. Nekateri so se ustavljali pri posameznih kočah. Zastajali so ...

— Kdaj bomo doma?

Zatrepetala je v noči ...

Tudi ostali so molčali.

— Zakaj ne govorite? Ne čujete?

Med gnečo je bilo vse tiho. Nemirno čustvo me je stiskajoče dušilo.

— Ima kdo luč? — sem dejal.

Nihče se ni zglašil. Stopam hitreje. Šli so za menoj in mimo mene. Tu in tam se mi je zasvital iz gneče ob svitu žvepljenk bledikast in potrtn obraz.

Zazdelo se mi je, kot takrat, ko sem videl široko odprte oči umirajoče mamice, takrat, ko me je začudeno gledala.

— Je hudo? — sem ji rekel.

Molčala je.

Cel dan je ležala na trati, pa se nihče ni zmenil zanjo. Potrto in umirajoče je gledala.

Podal sem ji roko ... Trepetala je. Smrtno je bila mrzla. Padla je na travo — spet je uprla vame oči ...

— Umrla bom ... umrla, kot da vsi moji sinovi umirajo in nihče se ne zmeni zanje ...

To je bilo takrat ...

Spet sem se ozrl po svojih.

— Smo vsi skupaj?

— Ne vem ... šli so ... daleč so ... ni jih več ...

Po telesu me je nekaj spreletelo.

Korak za korakom smo se pomikali proti domu.

Na koroško zemljo pa je legala trda noč ...

Pod nami je potok Drave s svojimi valovi molil večerno molitev ... — J. Thaler.

DEKLIŠKA KATOLIŠKA AKCIJA

Poslanstvo dekleta v družini.

Najmanjša, prva, a najvažnejša in najodličnejša celica družabnega življenja je družina. Kakršna je družina, takšna je družba, država, človeštvo sploh. Če bo življenje v družini v skladu z božjimi nauki, uravnano na podlagi krščanskih načel, tedaj bo sreča in zadodovoljnost ne le v družini sami, temveč bo takšna družina kažipot drugim, ki hlepijo po časni sreči, a je nikjer ne najdejo, zato pa sejejo med svet duha upornosti in nezadovoljstva.

Poglejmo uro! Polno kolesc, večjih in manjših, vijaki, vzvodi, eno poleg drugega; da, ne le eno poleg drugega, eno sega v drugo. Vse je spojeno v harmonično celoto, točno funkcionira. Če se pokvari le eno samo kolesce, se ura ustavi.

Živa ura — družina! Veliko kolesje — mala kolesca: starši — otroci. Vsako kolesce ima svoj namen, svoje delo: vsak član družine svoj delokrog, svoje poslanstvo.

Dekle, kakšno je tvoje poslanstvo v družini?

1. Dekle — starši.

Ne le za male otroke, tudi za doraščajoče in odrasle je dal Bog 4. zapoved, ki zahteva od otrok napram staršem spoštovanje, ljubezen in pokorščino.

Mali otrok o spoštovanju dosti ne razume, le ljubezen kaže s svojimi objemi in poljubi. Spoštovati starše se pravi izkazovati jim tisto čast, ki jim gre kot božjim namestnikom. Sveti Duh pravi v svetem pismu o spoštovanju staršev: »Iz vsega svojega srca spoštuj svojega očeta« (Sir. 7, 29); »Spoštuj svojega očeta, da pride nad te njegov blagoslov in da njegov blagoslov ostane do konca« (Sir. 3, 9, 10); »Spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja« (Tob. 4, 3); »Preklet bodi, kdor ne spoštuje svojega očeta in svoje matere« (5 Mojz. 27, 16). — Ženski se pripisuje milina, nežnost, rahločutnost. Kako bi torej bilo mogoče, da bi dekle kedaj svoje starše zaničevalo ali se jih sramovalo? Tudi če imajo starši napake — saj niso angeli — ali so nagnjeni k nelepim razvadam (n. pr. pijančevanje), tudi takrat dobra hčerka ne bo o očetu ali materi kaj slabega govorila ali jih celo zasramovala; nikdar jim ne bo zlovoljno očitala njih slabosti in se proti njim surovo ali trmasto obnašala; branila bo čast svojih staršev pred vsakomur; sama bo živela tako, da bo s svojim lepim zgledom odvrčala očeta ali mater od slabe poti.

Če sploh koga na svetu, tedaj moramo ljubiti svoje starše. Ljubezen do očeta in matere ustvarjajo že rodbinske vezi, globoko je ukoreninjena v človeškem srcu. Mali otrok ljubi starše s pravo otroško ljubeznijo; ta tudi pozneje ne sme prenehati, pač pa se plemeniti v nekako dejansko ljubezen. Dekle skuša v dejanju, ne le z besedami, pokazati ljubezen: z lepim, vzornim vedenjem, z marljivostjo, potrpežljivostjo. Dobra hčerka ne pomaža staršem le na ukaz, sama išče prilike, da kaj stori mesto očeta ali matere, da jim olajša delo in trpljenje; vse opravlja z vedrim obrazom, z veseljem; nikdar ne pozabi za svoje starše moliti, zanje prositi božjega blagoslova. Dekle, bodi staršem zlasti v njih boleznih in nadlogah starosti neutrudljiva pomočnica in tolažnica, pravi angel, poslan iz nebes! Ljubezen za ljubezen!

Pokorščina je včasih težka zadeva, a ravno ona je odločilnega pomena za vzgojo volje in značaja. Težko je ubogati, če je hčerka drugačnega mnenja ko starši; a naj ve, da imajo oni mnogo izkušenj, da želijo otrokom le dobro (prepoved čitanja slabih knjig, nevarna tovarišija itd.). Ni dovolj, da dekle sicer uboga, toda z nevoljo, z godrnjanjem, s trmo; naj uboga zato, ker sliši v zapovedi staršev glas božjih namestnikov. »Otroci, bodite pokorni svojim staršem v Gospodu, zakaj to je prav« (Ef. 6, 1). Kaj slabega pa starši itak ne bodo ukazali; v tem slučaju seveda pokorščina preneha. Tudi v tem se kaže pristrčno razmerje med hčerko in domom, da je hčerka zapupna in staršem ničesar ne prikriva, da v vsaki zadevi vpraša starše za svet in se po njem ravna.

2. Dekle — ostali družinski člani.

Glava družine je oče, a srce njeno je mati; srce pa je sedež ljubezni. V rokah žene-matere je kultura družine; pri materi se uči

Oddelek turške vojske s poveljnikom Iškenđerjem pri »Miklovi Zali« v Laporju. Igra je bila na prostem.

dekle kot bodoča žena in mati. Poslanstvo dekleta med družinskimi člani je gojiti ljubezen, ki je vez edinosti in spaja družino v pristrčno enoto. Dekle naj bo domačim privlačna sila, kakor magnet, ki vleče vse nase. Zato mora sebe temeljito izoblikovati, duševno in duhovno. Duševno: da je razumna, preudarna, vešča, dobrohotna, vestna, plemenita. Duhovno: da se zaveda, kako je vse njeno življenje delo za Boga in za večnost. Dekle naj bo v družini kakor šopek krasnih, duhtečih cvetlic. Naj bo torej v vsem svojem vedenju ljubezniva, prijazna, postrežljiva, vedno pripravljena za vsakršno pomoč; naj skrbi, da bo stanovanje kakor dobro oskrbovan cvetlični vrt, da bo vedno povsod snažno, vablljivo; naj bo pazljiva, da razume potrebe svojih, četudi jih nihče ne izrazi; starejšim bratom in sestram naj bo zaupnica, prijateljica, nesebična pomočnica, mlajšim (morda še malim) kakor duhovna in telesna druga mamica. Kako bodo vsi člani družine radi doma, če bo dekle z ljubeznijo, vdanostjo in požrtvovalnostjo vršilo svoje poslanstvo med družinskimi člani.

Mnoge današnje družine so bolne. Zakaj? Zamrl jim je čut družinske skupnosti, pripadnosti k družini; mesto iskrene ljubezni vlada odtujenost družinskih članov; povsod drugod se boljše počutijo ko doma v krogu svojih domačih, zato silijo od doma, dom jim je le nekako prisilno bivališče.

Ravno tu, dekle, je tvoje delo, tvoje poslanstvo. Ti bodi starejšem pokorna hčerka, zvesta sodelavka in pomočnica! Ti bodi družini privlačna sila, ti ji bodi vez skupnosti in edinosti, ti bodi graditeljica družinske trdnosti, ti bodi zdravnica bolnih družin, ti bodi rešiteljica družinske sreče, ti, pošteno, plemenito slovensko dekle!

Prevalje. Dne 11. avgusta smo prevaljska dekleta vstopila v DKA ter sklenila odslej še z večjo vneto in požrtvovalnostjo delati za duhovni blagor med našim ljudstvom. O KA nam je govoril č. g. prof. Richter iz Maribora. Dekleta, ne pozabimo izbranih in

toplih besed, ki smo jih čule na sestanku DKA, naj nam bodo v vzpodbudo tudi takrat, ko se nam bodo pri izvrševanju naših nalog stavile na pot ovire. Čim težavnejše bo naše delo, tembolj globoko bo rezala brazde ideja KA.

Št. Janž na Dravskem polju. Lep in prirčen je bil naš sestanek 18. avgusta. Društvena dvorana se je napolnila deklet, ki so hotela slišati besedo o KA. Iz grl 90 deklet je zadonela Marijina pesem, nakar jim je govorila o KA predsednica škof. vodstva DKA Lojzka Horvatičeva iz Maribora. Tudi beseda našega ljubljenega mladinskega delavca g. župnika Polaka je bila vzpodbudna in želeti je, da bi ta sestanek, na katerem so se dekliška srca ob sklepni molitvi stopila v eno samo željo: delati še z večjo gorečnostjo za Kristusa Kralja, biti tudi vztrajna in obroditi tisočeren sad.

Studenice pri Poljčanah. DKA je imela svoj sestanek dne 25. avgusta, na katerem je dekletom govorila Lojzka Horvatičeva iz Maribora. V spoznanju vzvišenih načel KA hočemo še z večjo gorečnostjo in vztrajnostjo delati v svoji fari za duhovno dobrobit našega ljudstva, pritegniti še druga dekleta v naš krog ter jih vzgojiti za apostolsko delo v KA. Za prednico župnijskega odseka DKA se je določila Mimica Lepej, za podpredsednico Brumec Lizika, za tajnico Lešnik Micka, za blagajničarko Kolenc Marija in dve odbornici, in sicer Turin Marija in Bohanec Anica.

∞ FANT / FANTU

Fantje, več poguma in aktivnosti! Hotel sem v dekaniji Mežiške doline malo prešteti naše vrste, pa joj, ali je mogoče!? Žalost se mi je naselila v srcu, ko sem ugotovil žalostno dejstvo, da razen guštanskega sploh v celi širni Mežiški dolini ni nobenega delujočega fantovskega odseka. Skoro neverjetno, posebno če pomislim, da so skoro v vsaki fari obstojale pred leti močne in agilne orlovske vrste. Pa kje so fantje? Ali jih sploh ni? Ali jih je morda pobrala kuga. Če hočem biti odkrit, moram reči — da! Pa ne morda telesna kuga, temveč še veliko strašnejša duševna kuga. Vsaj v večjih centrih kot so: Crna, Mežica, Prevalje in deloma že tudi v Guštanju. Slab eksistenčni položaj prebivalstva, podprt pa s še slabšimi razmerami minulih let nam je kriv, da se je tako bohotno razpasla ta kuga. Odpri oči, pa boš videl, kako se ljudstvo, posebno pa še fantje, oklepa in dere za marksističnimi čvekači, ki sejejo med ljudstvo kugo, oblublajoč mu »raj že na zemlji

in ne šele na onem svetu.« Koliko jih je že okuženih, tako da zanje sploh ni upanja več. Dragi moji, žalostno je to stanje, a dejstvo je! Morda je temu v precejšnji meri kriva tudi naša brezbriznost?! Zato pa, fantje, naloga nas vseh, ki se zbiramo sedaj pod praporem FKA, je, da tu res vršimo službo apostolov. Zaenkrat je v največji nevarnosti delavska mladina. Kmetstvo mladino je treba samo vzdriniti, medtem ko moramo delavsko že odvrčati s pota pogube, po katerem hodi. Pa upajmo, da bomo z božjo pomočjo pod vodstvom naših gg. dušnih pastirjev izvršili tudi to delo, čeprav le polagoma. Treba je samo resne volje. Samo pomislite, kako bi bilo lepo, ko bi se vsi fantje naše dekanije zbirali pod praporem FKA in kar je še važnejše, zbirali okrog obhajilne mize. Če zberemo vse, nas je gotovo čez tisoč. Naša parola naj bo: Za slovensko mladino je prostor edino le v vrstah katoliških organizacij. Skrbimo pa, da res tudi bo! Bog živi! Ivan iz Guštanja!

DEKLE DEKLETU

Jesensko pismo.

Sestra!

Veš, saj Ti morda ne bi še pisala. Pa je prišlo tako čudno, tako nenadno, da sem tisti hip vedela: moram pisati Tončki.

Pravzaprav se ni nič nenavadnega zgodilo. Nič velikega, nič čudežnega. Samo neznatna malenkost je šla mimo mene. Moj Bog, si mislim, iz kakšnih čudnih malenkosti sestoji včasih bolečina življenja!

Sonce je sijalo. Vse mesto ga je bilo polno. Še celo veliko, umazano dvorišče naše tovarne se je umivalo v njem. Ko so ostali opoldne naši prostori ob strojih prazni, je tudi v nas planilo kosček tega zgodnjega jesenskega sonca. V korake in kretnje se nam je razlilo in v očeh se je točilo in krož ustn, ki so tuptam počasi povedala: »Saj nazadnje je pa tudi tu še malo lepo. Pa seveda, to je vse od tega sonca in teh toplih dni.« — Pri prvih tovarniških hišah nam je pritekla naproti Linica, triletna punčka naše sodelavke, Kovačeve Lize. Že od daleč veselo kriči, na glas se ji smejejo drobna blede ličeca in velike, modre očke.

»Kaj nosiš v predpasniku, Linica?«

»Nekaj, nekaj lepega! Poglejte!« Razgrnila je predpasnik, v katerem je otrokova sladka skrivnost... Kaj je bilo? Na dnu preluknjane predpasnika se je zasmeljal en sam velik, zlat grozd. Napete, zrele jagode so se tesno tiščale skupaj, kot v strahu, da jih bo kdo razdružil.

»Kje si dobila, punčka, grozdje, ki tako lepo diši?«

»Teta mi ga je plinesla, veste, od tam, kjel smo plavzaplav mi doma.« — Ti veš, Tončka, da je Liza Kovačeva doma iz naše fare. Torej tudi veš, da je bil tisti grozd utrzan v naših sončnih rebrih. In jaz sem gledala, gledala tisto zlato grozdje, toda tudi debele, napete jagode na njem so nekako izzivajoče bleščale vame, kot da bi hotel potrditi, da so res od tam, »kjer smo pravzaprav mi doma«. Nizko se mi je sklonila

glava kot pod težkim bremenom in ko sem jo dvignila, ni bilo nikjer več sončne luči.

Tisti dan pa sem izvedela, da je zopet jesen v deželi; tista tako strašna moja jesen. Vedela sem tisto uro, da mora biti že dolgo, kar so se vzbudili po naših holmih klopotci, ki so znanilci jeseni in trgatve in vina. Vedela sem, da je zadaj za hišo, ki je bila nekdanja naša, dozorel rujavi kostanj, ki ga meče jesenski veter po mehki preprogi, vedela sem, da so oživel naša griči z vinogradi, da so zavriskale zidanice po vrhovih. In še sem čula, kako poka stiskalnica, ko se toči iz nje sladki most in zagledala sem sebe, ko hodim z lučjo v roki v temni noči poleg očeta in je stokanje stiskalnice najina sladka pesem... Naenkrat sem si vroče zaželela, da bi tudi meni kdo prinesel en sam tak grozd. Ne smej se, Tončka, prosim Te! Veš, na trgu ga imajo na kupe. Toda tisto ni od tam, kjer smo mi doma, v tujih vinogradih so ga natrgale tuje roke. Moj nekdanji dom pa je tam daleč in grozdje na našem trsu in brajda zori drugim.

Tako, glej, sem doživela v duši zopet eno zlato jesen. Iznova sem jo prebolela. Že davno ni več sonca krog naše smrdljive tovarne. Rumeno listje divjih kostanjev na cesti odpada. Jaz pa vem, da mi nikoli ne bo ljubeča domača roka prinesla sladkega grozdia od tam, kjer je pravzaprav doma Tvoja — sestra.

Julija.

MLADINA v KATOLIŠKI AKCJI

Fantje na Brinjevi gori. Na Brinjevi gori pri Konjicah so se 11. avgusta zbrali možje in fantje. Okrog 3000 jih je bilo; častno število! Pa vemo, da so oni okrog Konjic navdušeni in borbeni. Mil. g. arhidijakon Tovornik je pridigal in maševal, g. prof. dr. Hohnjec in akademik Gorenjak sta govorila na taboru pred cerkvijo. Tabor je ponovno dokazal strnjeno konjiškega dekana, odločno voljo mladine delati na versko-obnovitvenem in prosvetnem polju.

Slovenska Bistrica. Lep je slovenjebistriški kot in podružnica Sv. Jožefa

nad Slov. Bistrico. Tam je bil dne 11. avgusta za slovenjebistriško dekanijo fantovski tabor. Zbralo se je 1500 mož in fantov. Mil. g. stolni kanonik dr. Žagar je imel pridigo in sv. mašo, na taboru pri cerkvici pa sta govorila g. prof. dr. Jeraj in Mirko Geratič.

Jarenina. Stara fantovska trdnjava je Jarenina. Sedanji šentlenski dekan g. Gomilšek jih je nekdanj kot kaplan probujal in navduševal. V Jarenino smo pohiteli na fantovski tabor 18. avgusta. 1000 fantov nas je bilo, štirje prapori FKA so nam bili na čelu. Stolni g. kanonik Žagar je pridigal in

Igralci in igralke misterija »Sleherci« v št. Juriju v Slov. goricah. Med njimi župnik Bosina in kaplan Godina.

maševal. Pred cerkvijo sta nam pa po pozdravu g. kanonika Čičeka govorila o fantovskih verskih in prosvetnih idealih Mirko Geratič in akademik Poštovan. Spoznali smo, da jarenska versko-prosvetna trdnjava stoji neomajano.

Teharje. Pri cerkvi sv. Ane se nas je 18. avgusta zbralo okrog 1000. Sami fantje iz okolice Teharj. Domači gosp. župnik Pavel Vesenjani nam je pridigal z njemu lastno navdušenostjo in ognjem. Celjski opat g. Jurak je imel sv. mašo. Pred cerkvijo je na fantovskem taboru govoril akademik Ciril Žebot, pozdravili so pa tudi fantje iz okoliških župnij. Upamo, da se bodo posledice tabora poznale v poglavljenem delu naših odsekov FKA.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Naš severozahodni del lepih Slovenskih goric, ki mu je v verskem in prosvetnem delu duša agilni in vedno mladeniški dekan g. Gomilšek, je priredil fantovski tabor pri Sv. Trojici, pri oni lepi romarski cerkvi, ki jo oskrbujejo o. o. frančiškani. 1200 fantov se je zbralo. Iz Maribora je prišel g. stolni kanonik dr. Žagar, ki nam je govoril o presv. Evharistiji in daroval sv. mašo. Tabor fantov je bil pred cerkvijo. Otvoril ga je dekan g. Gomilšek, vodil fant Žižek, govorila sta pa akademik Ciril Žebot in podpredsednik šk. FKA Mirko Geratič. Videli smo, da se naše vrste strnjajo; volja za delo raste.

Črenšovci v Slovenski Krajini. Naše Prekmurje, straža ob Muri, je zbralo svoje fante v Črensovcih, svojem kul-

turnem središču. Nad 1000 jih je prišlo, 25. avgusta je bilo to. Na predvečer so fantje korakali skozi Črensovice z lampijoni v rokah, gledali igro Ljutomercanov »Izgubljeni sin« in se razveselili pri kresu. Res, lep in prijeten večer! Drugi dan je v prostorni, a nabito polni cerkvi pridigal fantom ljutomerski kaplan g. Munda, maševal pa g. Vahčič. Na fantovskem taboru v senci cerkve, ki ga je vodil agilni kaplan Bejek, so govorili dr. Josip Hohnjec, dr. Josip Meško in kaplan Škraban. Sledili so pozdravi fantov. Žižkova godba je se svojim dovršenim igranjem razpoloženje prijetno povzdignila.

Fantovski tabor na gori sv. Uršule. Zastopniki posameznih župnij iz mežiške in slovenjgraške dekanije so se odločili, da se bo vršil letošnji fantovski tabor KA iz obeh dekanij dne 15. septembra. Fantje, odzovite se našemu vabilu v čim častnejšem številu iz vsake župnije obeh dekanij. Pričakujemo pa, da se bodo udeležili tabora v precejšnjem številu tudi sosednji fantje. Dobrodošli vsi! Pridite pa že po možnosti v soboto popoldne in zvečer. Ob 7. uri v soboto zvečer bomo kot za uvod tabora zažgali velik kres na vrhu gore, ki bo oznanjal širni okolici, da smo se zbrali na gori fantje, katerih srca gore v ljubezni za Resnico in Pravico. Torej, kar je poštenih in zavednih fantov, pridite, da javno izpričamo našo neomajno vero v Boga in da se spoznamo med seboj ter navežemo tako potrebne stike med fanti posameznih far, oziroma de-

kanij, Tabora se udeleži tudi zastopstvo vodstva škofijske FKA iz Maribora. V slučaju res slabega vremena se vrši tabor 22. septembra. Ob priliki lanskega tabora smo ob slovesu zapeli:

»Mi smo fantje,
smo vsi junaki,
vsi še na Urško pridemo!«
Torej držimo obljubo in izpolnimo jo!
Ivan iz Guštanja.

IZ ŠKOFIJSKEGA VODSTVA FKA

Misijonska zbirka še ni zaključena. Ponovno prosimo vse delovne skupine FKA, da bloke, ki so jih prejele, čimprej razprodajo in nam nakažejo toliko dinarjev, kolikor listkov so imeli bloki.

Knjižna zbirka za Koroške Slovence. Desetega oktobra bomo zopet obhajali žalostno obletnico izgube Koroške. Ne samo takrat, že prej se spominimo svojih bratov in sester. Poiščimo v raznih skrinjah in shrambah primerne knjige. Nabrane knjige nemudoma pošljite škof. vodstvu fantovskih odsekov KA v Maribor.

Mariborska fantovska katol. akcija ima na razpolago več letnikov »Mladosti«, in scier iz leta 1924, 1925, 1926, 1927 in 1929. En letnik po 12 Din. Naročite si za svoje knjižnice.

Fantovski tabori so po večini zaključeni. Vršili se še bodo 8. septembra na Donački gori, 15. septembra na Uršlji gori in dne 6. oktobra pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah, kjer bo ob tej priliki blagoslovljen novi prapor FKA.

Občni zbor škof. vodstva FKA se bo vršil v najkrajšem času. Ker se bo vršil v nedeljo in je ob nedeljah uvedena polovična vožnja, se bodo lahko vse delovne skupine po svojih delegatih udeležile občnega zbora.

Vodstvo fantovskih odsekov Prosvetne zveze je zopet začelo delovati!

Kaj pa delovna poročila? Ne pozabite jih takoj v začetku meseca odpisati preko dekanijskega vodstva škof. vodstvu.

ŠPORTNI KOTIČEK

Od 9. do 11. avgusta so se vršile v Mariboru na Mariborskem otoku tekme za državno prvenstvo v plavanju, v skokih in v waterpolo (igra z žogo v vodi). V teh tekmah so sodelovali skoraj vsi klubi iz cele države, ki gojijo vodni šport. V plavanju je zmagal sportni klub »Jadran« iz Splita; za njim se vrstijo klubi v sledečem vrstnem redu: »Jug«, Dubrovnik, »Ilirija«, Ljubljana, »Viktorija«, Sušak, Zagrebački plivački klub, Karlovško sportsko udruženje. V skokih (5–10 m iz skakalnega stolpa) je zmagal član Ilirije Ziherl (senior); izmed juniorjev pa je odnesel prvenstvo Selan, tudi član Ilirije. V waterpolo igri pa je zmagal »Jug« iz Dubrovnika. Tekmovanje je bilo v rokah sportnega kluba »Maratona«, ki ima največ zaslug, da se je

cela prireditev izvršila v najlepšem redu. Ob tej priliki so bili postavljeni tudi novi državni rekordi.

Dne 11. avgusta pa so se pomerili mariborski lahkoatletični proti celjskim. Lansko leto so zmagali Celjani z dvema točkama razlike, letos pa so se Mariborčani revanžirali in so zmagali proti Celjanom v razmerju 69,5 : 53,5.

V fantovskih odsekih prosvetnih društev, ki so z upostavitvijo PZ zopet pričeli delovati, začnite gojiti sistematično tudi šport. Zlasti lahko atletiko: tek, skoke, kolesarjenje, rokomet itd. Mislite že sedaj, kako boste uporabili zimske mesece. Prihodnje leto se bodo vršile tudi športne tekme za prehodni pokal »Slov. Gospodarja«, katerega hrani fant. odsek PZ Sv. Tomaž pri Ormožu.

Črkovnica.
(Milena Zabukovec; 20 točk.)

Kal	rij	oj	šro	ona	osv	va
dje	li	ne	pre	ve	nd	ime
br	ke	rlj	ja	en	tr	it
az	jm	eši	je	tve	ur	da
za	až	eln	oči	ap	ar	rz
lmu	nj	vsta	nja	je	ev	da

Brzrojavka.
(Natan, Celje; 25 točk.)

 ---, ---, ---, ---, ---, ---

 ---, ---, ---, ---, ---, ---

 ---, ---, ---, ---, ---, ---
 !

Rešitev ugank je poslati do 25. septembra na: Mirko Geratič, Maribor, Koroška 1. Dva, ki bosta izžrebana, bosta nagrajena. Vse uganke prav rešene dajo 125 točk.

Rešitev ugank v avgustovi številki
»Našega doma«.

1. Računska uganka. Razdeliti je bilo 64.000 Din; vsak je dobil 8 jurčkov. (Ej, ko bi jih dobil ugankarski striček!)

2. Palme: Tiskarski škrat je v bojazni, da bo od lakote umrl, pojedel črke, ki bi morale biti pod palmami. Zato tudi te uganke ni nihče rešil.

3. Posetnica: Starinoslovec.

4. Fiziognomična uganka: Sirota.

5. Pozdrav: Dolgo Te Bog živil

Vse uganke prav rešene dajo 85 točk.

Prav so rešili: Jakob Šešerko (85); Angela Pečnik (85); Jožef Mlakar (85); Viktor Demšar (85); Franc Sodja (85); Anton Cesar (85); Jože Čakš (50); Jug Franjo (85); »Dekleta iz Rožne doline« (85); France Kosar (76) in Mohorič Vladko (50).

Izžrebana sta bila: Jakob Šešerko, ženin, p. Sv. Jurij ob Ščavnici, in Viktor Demšar, Lancovo, 40, p. Radovljica.

Mojim ugankarjem: Striček, doma iz Ugankarskega kotička, blizu smrekovega vršička, nadaljuje z ražjo po svetu. Znano je o ugank. stričku,

da ima bistre oči, dobra ušesa (Angelka iz Smartnega je pogruntala, da baje celo slišim, kako trava raste in da imam hudi jezik). Vse ugankarje (ugankarice se bodo seveda pridružile Angelci, ki ni nič boljše od vaše klepetulje), kličem za pričo, da to ni res. — Zadnje tedne sem se klatil po Prlekiji, kjer sem z zadovoljstvom ugotovil, da so prleški pajbari zelo pridni. Prednjačijo Lotmerčani, ki bojo meli na Male meše veko reje. Pre bojo žegnali novo fano. Ugank. striček želi, da bi se zbralo okrog tega znamenja skupnosti mnogo zavednih in korajžnih fantov in deklet. Kaj pa fantje Križevčani, Radgončani in Kapelčani? — Mahnil sem v Slovenske gorice. Klopotci že pojo svojo pesem in oznanjajo, da grozdje zori. Čez Sv. Trojico in Sv. Lenart me je vodila pot. Pri Sv. Trojici je bilo zelo lepo. Cela vojska fantov je 25. avgusta tamkaj taborila. Pri Sv. Lenartu pa sem slišal, kako v nekem stolčku škriplje. Bolj poučeni so mi povedali, da bo kmalu eksplozija in da bo stolček — baje je zelo mehek — fuč... V Pesniški dolini pa je veliko močvirja. Žabe regljajo noč in dan. Mimogrede sem se oglašil v Jarenini, kjer še zdaj govorijo o lepem fantovskem taboru. Samo to ne gre nekaterim v glavo, odkod se je toliko fantov vzelo... Za spremembo sem na koncu turneje napravil sprehod na Pohorje. Med potjo sem doznal od neke klepetulje, da tabori na Pohorju vojska. Da zadostim svojemu firbecu, sem pokukal, bolj od daleč seveda, tudi v to gnezdo. Pa ni bilo nobene armade, ampak samo nekaj »pufarjev« —. Gotovo so imeli slabo vest, da so se skrili v pohorske šume. Zaenkrat je mojega potovanja konec. Če bom spet kam mahnil in kaj novega slišal, bom pravočasno sporočil. — Bohinjčani: Prisrčna hvala za pozdrave. Če bom kedaj rogovilil po kranjski deželi, na šment, da se ne bi oglašil v Bohinju. Pravite, da je ledina zelo kamenita. Nič ne škodi. Zato ste tu, da to kamenje iztrebite. Čim prej to storite, tem bolje! Na delo! — Šešerko: Tiskarskega škrate, ki je tako okrnil Tvoje »palme«, pošljem še te dni v konfinacijo. Ukaz je že podpisan. Še kaj pošlji. — Kos iz Vojnika: Tudi Tebi se zopet priporočam. Pošlji kaj lepega, ker mi gradiva primanjkuje. — Vladko: Pje, jaz neisem nič kriv, če »Naš doma« ne ob pravem času priša v Zreče. G. Žreb so Tvoj pokliment vzeli na znanje. Prav lepo pozdravljam Zrečane, pa tudi onega Franceta... Vsem prisrčen Bog živi!

Kolinska tovarna d. d. v Ljubljani

Podjetje je bilo osnovano leta 1909 s češkim kapitalom, vendar je danes last domačih pridobitnih krogov. Tovarna je bila v letu 1922 popolnoma preurejena z modernimi stroji in dopolnjena z novimi stavbami. Proizvaja prvovrstno blago, ki je v vsej naši državi že itak dobro znano, po najnovejših pravilih tehnike. Kapaciteta znaša do 180 vagonov letno. Glavni izdelki tovarne so: Kolinska cikorijska, Redilna kava, Figova zmes, Sladna kava in Vydrova ržena kava. — Kolinski kavni dodatek vsebuje prvovrstne hranljive snovi ter je zaradi tega zelo zdrav in okusen pridelek za kavo. Kvaliteta izdelkov Kolinske tovarne je prvovrstna, o tem ni treba pisati, ker ji vsakdo, ki le enkrat poskusi njeno blago, ostane zvest odjemalec.

VSAK

**SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI**

**VZAJEMNI ZAVAROVALNICI
V LJUBLJANI**

**ZAVARUJE: POŽAR - VLAM - NEZGODE
KASKO - JAMSTVO - STEKLO
ZVONOVE - ŽIVLJENJE
KARITAS**

Podruž. Celje: Dalača Ljudske posoil.

Glav. zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari

Izdaja Konzorcij Našega doma. — Urejuje in predstavlja lastnika dr. Meško Josip.
— Tiska Tiskarna sv. Cirila, predstavnik Albin Hrovatin. — Vsi v Mariboru.